

## Arrest

nr. 255 362 van 31 mei 2021  
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS  
Kortrijksesteenweg 641  
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

### DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 november 2020 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 januari 2021 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker en zijn partner met de Bulgaarse nationaliteit leggen op 27 oktober 2015 bij de stad Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning af. De wettelijke samenwoning wordt op 21 april 2016 geregistreerd in het bevolkingsregister.

1.2. Verzoeker dient op 13 augustus 2016 een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn wettelijk samenwonende partner. Inzake deze aanvraag beslist de gemachtigde van de destijds bevoegde staatssecretaris op 9 februari 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Bij arrest

van 18 juli 2017 met nummer 189 808 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen deze beslissingen ingestelde beroep.

1.3. Op 15 november 2017 dient verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn wettelijk samenwonende partner.

1.4. De wettelijke samenwoning wordt stopgezet op 17 april 2018.

1.5. Bij gebrek aan een beslissing inzake de aanvraag binnen de wettelijk voorziene termijn van zes maanden, worden verzoeker op 18 mei 2018 twee brieven ter kennis gebracht waarin hem wordt verzocht om eventuele omstandigheden die zich kunnen verzetten tegen een beëindiging van zijn verblijfsrecht kenbaar te maken. In antwoord op deze brieven, maakt verzoeker via zijn raadsman op 18 juni 2018 enkele stukken over.

1.6. Verzoeker wordt op 27 juni 2018 in het bezit gesteld van een elektronische F-kaart.

1.7. De gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 30 november 2020 tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*"In uitvoering van artikel 42 quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:*

Naam: [C.]

Nationaliteit: Turkije

Geboorteplaats: [K.]

Voorna(a)m(en): [A.]

Geboortedatum: [...]

RR: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

*Reden van de beslissing:*

*Betrokkene bekwam het verblijfsrecht na indiening van een bijlage 19ter op 15.11.2017, in functie van [K.S.S.] (RR: [...]) zijn toenmalige wettelijk samenwonende partner van Bulgaarse nationaliteit. Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat deze wettelijke samenwoning, die op reeds werd stopgezet op 17.04.2018.*

*Vandaar dat overeenkomstig artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 er een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van betrokkene. Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 18.05.2018 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Bij het onderzoek naar betrokkenes humanitaire elementen werd een verkeerd wetsartikel gebruikt, met name art. 42ter §1 4 alinea in plaats van 42 quater, §1, derde lid. Echter, gelet de finaliteit overeenstemt met de bewoordingen van art. 42ter, §1, alinea 4, menen wij wel betrokkene voldoende de kans te hebben gegeven zijn humanitaire elementen toe te lichten. Het onderzoek werd diezelfde dag nog aan betrokkene betekend. Hij legde via zijn raadsman volgende stukken voor:*

*- loonfiches van tewerkstelling bij [A.T.L.] BVBA*

*- bewijs van wettelijke samenwoning met referentiepersoon dd. 23.04.2016; huurovereenkomst met referentiepersoon van woning te [...] en betalingen huur. Deze stukken zijn allen niet relevant ten tijde van het onderzoek*

*De brief die op 18.05.2018 aan betrokkene betekende werd, bevatte verder ook het volgende: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient betrokkene relevante wijzigingen van zijn situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart." Er werden verder geen stukken meer voorgelegd.*

*Wat betreft de uitzonderingsgrond van art. 42quater, §4, 1° kunnen we stellen dat betrokkene niet aan deze uitzonderingsvoorwaarde voldoet. De wettelijke samenwoning werd afgesloten op 27.10.2015 en stopgezet op 17.04.2018. We kunnen bijgevolg stellen dat betrokkenen géén 3 jaar wettelijk samenwonend zijn geweest.*

*Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn. Voor wat de uitzonderings-*

grond zoals voorzien in art. 42quater, §4, 4° betreft, kan er tot slot gesteld worden dat betrokkene hieromtrent niets voorlegde noch dat er iets uit het dossier zou kunnen blijken met betrekking tot een schrijnende situatie. Daarom lijkt ook deze uitzonderingsgrond evenmin van toepassing te zijn. Betrokkene toont evenwel aan tewerkgesteld te zijn, hetgeen zonder meer een positief element is. Echter is dit niet afdoende om heden de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, § 4, 1° tot 4° voldaan is.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42 quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Betrokkene legt enkele stukken met betrekking tot tewerkstelling voor, namelijk loonfiches van tewerkstelling bij [A.T.L.] BVBA. Echter, het hebben van een tewerkstelling met bijbehorende bestaansmiddelen, zijn geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien het beschikken over bestaansmiddelen een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42quater §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat dit gegeven volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zouden de voorwaarden zoals omschreven in artikel 42quater, §4 niet zijn opgenomen. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook opnieuw in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen, en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst/origine om aldaar aan de slag te gaan. De duur van betrokkenes verblijf in België is nog erg kort (afgifte bijlage 19ter op 15.11.2017) waardoor mag aangenomen worden dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Er kan in deze worden opgemerkt dat betrokkene voorafgaand aan voormelde aanvraag gezinshereniging nog een aanvraag indiende die niet tot het verblijfsrecht heeft kunnen leiden. Verder werd bij de aanvraag een paspoort voorgelegd hetwelke werd afgeleverd op de Turkse ambassade in Brussel. Wanneer betrokkene exact Turkije verlaten heeft is dus niet duidelijk. Er kunnen geen rechten geput worden uit illegaal verblijf. Betrokkene stelt in het interview dd. 27.10.2015 in het kader van het onderzoek naar de wettelijke samenwoning dat hij in maart / april 2015 naar België is gekomen. Dan nog kan gesteld worden dat betrokkene 30 jaar in Turkije heeft verbleven tegenover slechts iets meer dan 5 jaar in België, waarvan slechts 3 jaar legaal verblijf. Hij is in Turkije opgegroeid, heeft er onderwijs genoten in een beroepsschool en een diploma behaald, en was voor zijn komst naar België tewerkgesteld in Turkije (cfr. voormeld interview dd. 27.10.2015). Gelet betrokkene Turkije nog maar enkele jaren verlaten heeft, is het redelijk te stellen dat hij de taal nog machtig is en nog voldoende voeling heeft met de cultuur in het land van herkomst. Zo kan blijken uit het dossier dat betrokkene nog contacten onderhoudt met zijn vader, dewelke sinds 2012 terug in Turkije verblijft. Ook blijkt betrokkene nog een zus en broer te hebben. Ook zij lijken niet in België te verblijven. Betrokkene legt althans niets voor waaruit het tegendeel zou kunnen blijken. Ook lijkt hij zich in België op te houden met mensen die een zelfde achtergrond hebben, zo gaat hij soms met een Turkse vereniging weg en gaat hij geregeld thee drinken in een Turks café (cfr. interview). Gelet op voorgaande elementen is het redelijk te stellen dat betrokkene nog voldoende affiniteit heeft met het land van herkomst, en er gemakkelijk terug aansluiting zal kunnen vinden met vrienden en familie aldaar om de draad terug op te pikken of een nieuwe start te nemen. Ook voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Er zitten bijvoorbeeld ook geen stukken in het dossier waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene zelfs maar het verplichte inburgeringstraject zou hebben aangevat of daartoe de nodige stappen zou hebben ondernomen. Het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken is broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Op basis van het geheel van de stukken is het in elk geval redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte van die in het land van herkomst. De gezinssituatie tot slot spreekt voor zich. Er is geen sprake meer van een gezinscel met referentiepersoon, en de relatie tussen beiden is voorbij. De gezinshereniging is dan ook achterhaald. Betrokkenes raadsman schreef bij het voorleggen van stukken dat betrokkene en referentiepersoon op dat moment nog steeds samenwoonden, echter werd de wettelijke samenwoning in onderlinge overeenstemming stopgezet, en uit het dossier blijkt dat betrokkenen feitelijk gescheiden leven sinds minstens 01.04.2018 (cfr. schrijven parket dd. 03.05.2018).

en vaststellingen die uit het PV dd. 09.04.2018 blijken). Bovendien blijkt uit de woonstcontrole dd. 28.10.2018 dat betrokkene in Sint-Joost-Ten-Node gaan wonen is, terwijl mevrouw in het Antwerpse verder verbleef. Betrokkene verklaarde er samen met zijn vader te verblijven. De vader was bij woonstcontrole klaarblijkelijk niet aanwezig, evenmin staat hij er gedomicilieerd, gelet hij reeds sinds 2012 afgeschreven staat naar Turkije. Hij heeft in 2018 getracht terug naar België gekomen, maar werd toen bij de grens tegengehouden. Voorts is er nergens in het dossier sprake van gemeenschappelijke minderjarige kinderen noch is er blijk van een nieuwe relatie die betrokkene zou hebben aangeknoopt. Betrokkene staat heden nog steeds in het Rijksregister geregistreerd als alleenstaande.

Het is redelijk te concluderen dat de huidige elementen niet aantonen dat betrokkene op een wijze is geïntegreerd in België dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan. Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. De F-kaart van betrokkene dient gesupprimeerd te worden."

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 42quater en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het evenredigheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van de rechten van verdediging.

Hij verstrekt de volgende uiteenzetting bij het middel:

"[...]

Conform artikel 42quater §1, 4° Vw. kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen de vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie, die zelf geen Unieburgers zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, indien het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, of het geregistreerd partnerschap wordt beëindigd of er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Bovendien moet volgens datzelfde artikel, laatste paragraaf, bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf van een familielid van een burger van de Unie, die zelf geen burger van de Unie is, rekening gehouden worden met de duur van het verblijf van de betrokkene in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de mate waarin er binding zijn met het land van herkomst.

Door deze laatste paragraaf aan het desbetreffende artikel toe te voegen, heeft de wetgever duidelijk gemaakt dat het niet de bedoeling is om steeds de facto een einde te stellen aan het verblijfsrecht van het familielid van de Unieburger van zodra de bovenvermelde situatie zich voordoet.

[...] Het staat vast dat verzoeker reeds bij brief dd.18.05.2018 werd uitgenodigd zijn individuele situatie toe te lichten. Op 18 mei 2018 werd verzoeker tegelijkertijd in het bezit gesteld van een F-kaart geldig tot 18 mei 2023 (cf. stuk 5).

Echter op 30 november 2020 wordt door verweerder plots een beslissing genomen waarbij een einde werd gesteld aan verzoekers verblijfsrecht.

Dat ondertussen meer dan twee en een 8 maanden zijn verstreken en verzoeker zich verder geïntegreerd heeft in de Belgische samenleving.

Zo heeft verzoeker ondertussen de BVBA [C.], met zetel te [...], sedert 5 november 2020 te [...], opgericht (cf. stuk 2).

Verzoeker baat dus in België een winstgevende garage en transportbedrijf uit ( cf. voorlopige balans : 67.017,79 euro winst) en verkreeg op 10 december 2020 zelfs nog van verweerder toelating om zijn vader, de heer [S.C.], in zijn bedrijf tewerk te stellen via een gecombineerde vergunning (cf. stukken 3 en 4).

Na verweerders brief dd.18.05.2018 heeft verzoeker van verweerder (tot januari 2021) niks meer vernomen waardoor hem de indruk werd gegeven (mede door zijn aanvraag gecombineerde vergunning goed te keuren) dat zijn verder verblijf in België dus werd toegestaan en hij zijn leven in België kon verder zetten en zich verder integreren in de Belgische samenleving.

Zo heeft verzoeker ondertussen heel wat investeringen gedaan, waaronder de aankoop van drie vrachtwagens (cf. Bilan provisoire dd. 1.02.2019-31.12.2020, "actifs immobilises, III immobilisations corporelles, C. Mobilier et matériel roulant") (cf. stuk 3).

Verweerder is dan volkomen verrast dat alsnog op 8 januari 2021 een beslissing werd betekend waarbij een einde werd gesteld aan zijn verblijfsrecht in België.

Dat verweerder op 18 mei 2018 een schrijven aan verzoeker heeft overgemaakt (weliswaar met de vermelding van een verkeerd wetsartikel) naar aanleiding van de beëindiging van de wettelijke samenwoning.

Dat verzoeker er dan ook van uitging dat hij verder in België kon verblijven na het einde van de samenwoning, nu hij op 18 mei 2018 nog door verweerder in het bezit werd gesteld van een F-kaart en hij twee en acht maanden lang niets meer van verweerder hoorde. Dat dit minstens de opgewekte gerechtvaardigde verwachting van verzoeker was (cf. stuk 5).

Dat uit het vertrouwensbeginsel volgt dat de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd (Cass. 14 juni 1999, A.C., 1999, nr. 352; Cass. 17 mei 1999, A.C., 1999, nr. 285).

In de bestreden beslissing wordt gewag gemaakt van het feit dat de wettelijke samenwoning sedert 17 april 2018 werd stopgezet.

De beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten werd uiteindelijk pas op 30 november 2020, genomen en meer dan 2 jaar en 8 maanden later aan verzoeker betekend!

Bij verzoeker was dan ook de gerechtvaardigde verwachting gewekt dat deze beëindiging van de wettelijke samenwoning geen invloed zou hebben op zijn verblijfsrecht en zijn economische en sociale verankering wel degelijk volstonden om zijn verblijf in België te rechtvaardigen en zijn verblijf niet zou worden ingetrokken (zeker nu hij op 18 mei 2018 in het bezit werd gesteld van een F-kaart).

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het vertrouwensbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Dat de bestreden beslissing geenszins binnen een redelijke termijn werd genomen.

Dat ondertussen verzoeker zich verder integreerde, een vennootschap oprichtte, investeerde, financiële risico's nam, een werknemer in dienst nam, een arbeidsvergunning verkreeg,... elementen waarmee verweerder geenszins heeft rekening gehouden gedurende de jaren verzoeker wettelijk verder in België verbleef alvorens verzoeker een beslissing te betekenen waarbij een einde werd gesteld aan zijn verblijfsrecht.

De redelijkheid vereist dat de overheid de bestreden beslissing heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten, waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en billijkheid kunnen dragen

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

Dat de bestreden beslissing dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel, evenals het redelijkheidsbeginsel schendt en dient vernietigd te worden.

Verweerder heeft nagelaten alsnog verzoeker opnieuw uit te nodigen/te horen zijn individuele situatie toe te lichten alvorens verzoeker op 8 januari 2021 een beslissing te betekenen.

[...]

Verweerder laat evenwel na te motiveren waarom de beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker zich persé opdringt, temeer daar verweerder dienaangaande over een mogelijkheid beschikt en niet over een dwingende plicht.

Verzoeker heeft immers aangetoond dat hij zich ten volle geïntegreerd heeft, zodat verzoeker een toonbeeld is van integratie en bovendien op geen enkele wijze ten laste is van de staat.

Integendeel, door zijn tewerkstelling en vervolgens zelfstandige activiteiten en investeringen (met economisch nut voor België gezien deze beantwoordt aan een economische behoefte, export met zich meebrengt, banen creëert, investeringen gebeuren,...) draagt verzoeker zijn (financieel) steentje bij aan de Belgische samenleving (cf. stukken 2, 3 en 6).

Dat verweerder dan ook geenszins afdoende heeft aangetoond waarom het verblijfsrecht van verzoeker na 2 jaar en 8 maanden per se diende ingetrokken te worden, zeker nu hem na de stopzetting van de wettelijke samenwoning nog verblijfsrecht werd verleend en verzoeker het vertrouwen kreeg dat hij verder in België kon verblijven.

Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan het verblijfsrecht in te trekken van verzoeker, diende verweerder in casu immers te preciseren waarom de intrekking van het verblijfsrecht van verzoeker alsnog absoluut noodzakelijk was, quod non.

"Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te

verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur" (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks*, VII, *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

Verweerder heeft dan ook nagelaten grondig te motiveren waarom het absoluut noodzakelijk was het verblijfsrecht van verzoeker alsnog in te trekken, hoewel de discretionaire bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 42quater §1, 4° Vw. dit voorziet.

De bestreden beslissing schending dan ook de artikelen 42quater en 62 Vw. en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en dient vernietigd te worden.

De redelijkheid vereist dat de overheid de bestreden beslissing heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten, waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en billijkheid kunnen dragen.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

Dat de bestreden beslissing dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel, evenals het redelijkheidsbeginsel schendt en dient vernietigd te worden.

In de bestreden beslissing wordt geenszins gemotiveerd waarom het al die jaren absoluut nog noodzakelijk zou zijn dat verzoekers verblijfsrecht wordt ingetrokken.

[...]

Dat de bestreden beslissing tevens artikel 42quater §1 Vw. schendt waar bepaald wordt dat bij een beslissing om een einde te stellen aan het verblijf van een familielid van de burger, rekening moeten gehouden worden met de duur van het verblijf van de betrokkene in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de mate waarin er binding zijn met het land van herkomst. Dit is in casu niet gebeurd. Alvorens een beslissing te betekenen werd verzoeker niet meer opnieuw uitgenodigd zijn humanitaire elementen uiteen te zetten.

[...]

Dat de elementen, die overeenkomstig artikel 42quater, §1, laatste lid Vw. in rekening dienen worden gebracht bij de al dan niet beëindiging van het verblijfsrecht, in casu allen ten voordele van verzoeker spreken :

- duur van het verblijf : verzoeker verblijft inmiddels sedert 2015 in België, binnen welke periode hij zich volledig heeft geïntegreerd, zoals blijkt uit het feit dat verzoeker de Nederlandse en de Franse taal machtig is, in België heeft gewerkt, ondertussen zelf een vennootschap heeft opgericht, investeringen heeft gedaan, personeel aanwerft, ...

- leeftijd : verzoeker is 35 jaar oud, waardoor hij in de mogelijkheid verkeert om nog vele jaren een bijdrage te leveren aan de Belgische economie, iets wat verzoeker thans reeds doet door middel van tewerkstelling en nu door zelfstandige activiteiten, jobcreatie, investeringen, ....

- gezondheidstoestand : verzoeker verkeert in een goede gezondheid, hetgeen aangetoond wordt door het feit dat hij middels zijn zelfstandige activiteiten in zijn eigen onderhoud voorziet.

- gezins- en economische situatie : verzoeker was tewerkgesteld en heeft nu zelf een vennootschap opgericht, hij beantwoordt aan een economische behoefte voor België, creëert banen, investeert, draagt bij tot de export, .... hij kan volledig in zijn levensonderhoud voorzien (vennootschap sloot boekjaar af met 67.017 euro winst). Hij heeft nooit enige steun van de overheid ontvangen en vormt dan ook in geen enkel opzicht een last voor de Belgische overheid.

- sociale en culturele integratie : verzoeker spreekt Nederlands en Frans. Tevens neemt hij op actieve wijze deel aan het sociale en culturele leven in België.

De economische, sociale en culturele verankering van verzoeker in België kan dan ook niet ontkend worden en zijn van groter belang dan zijn belangen in Turkije, waar hij van nul een leven zal moeten opbouwen.

Bovendien werd aan verzoeker nooit gevraagd om aan te tonen dat hij nog een gezinscel vormt met zijn levenspartner en/of zij nog een minimum aan relatie onderhouden.

[...]

Verweerder heeft dan ook een manifeste appreciatiefout gemaakt bij zijn motivatie door geen of onvoldoende rekening te willen houden met de economische, sociale en culturele verankering van verzoeker. Verweerder liet na, nadat hij hem op 18 mei 2018 verblijfsrecht in België had toegekend door afgifte van een F-kaart, verzoeker, overeenkomstig art. 42quater §1 laatste lid, opnieuw uit te nodigen om zijn individuele situatie toe te lichten.

*Dat de bestreden beslissing deze elementen dan ook niet voldoende in rekening heeft gebracht en de beslissing op een kennelijk onredelijke en onevenredige wijze werd genomen, waardoor tevens artikel 42quater werd geschonden.*

*[...]*

*Dat verweerder op 18 mei 2018 een beslissing nam waarbij een F kaart aan verzoeker diende afgeleverd te worden, om vervolgens na 2 jaar en 8 maanden, zonder dat hij verzoeker opnieuw uitnodigde om zijn individuele situatie toe te lichten of te horen, een beslissing te nemen waarbij een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker.*

*Door verzoeker in het bezit te stellen van een F kaart, bevond hij zich in de overtuiging dat zijn verblijfsrecht behouden bleef.*

*Dat uit het vertrouwensbeginsel volgt dat de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd (Cass. 14 juni 1999, A.C., 1999, nr. 352; Cass. 17 mei 1999, A.C., 1999, nr. 285).*

*Bij verzoeker was dan ook de gerechtvaardigde verwachting gewekt dat zijn verblijf niet zou worden ingetrokken, temeer daar hij na de stopzetting van de wettelijke samenwoning nog in het bezit werd gesteld van een nieuwe F kaart.*

*Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het vertrouwensbeginsel.*

*Dat om al deze hoger aangehaalde redenen, de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.”*

## 2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

*“Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.*

*De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).*

*De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de bestreden beslissing terecht genomen werd.*

*Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 15.11.2017 op basis van een wettelijke samenwoning met mevr. [S.K.] in het bezit werd gesteld van een bijlage 35 en vervolgens een bijlage 15.*

*Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat deze wettelijke samenwoning op 17.04.2018 werd stopgezet. Verzoekende partij betwist dit niet.*

*Per brief dd. 18.05.2018 werd verzoekende partij ingelicht dat er overwogen werd om haar verblijfsrecht te beëindigen. In deze brief werd vermeld: “Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient betrokkene relevante wijzigingen van zijn situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart.”*

*Verzoekende partij acht het vertrouwensbeginsel geschonden omdat zij op 27.06.2018 in het bezit werd gesteld van een F-kaart.*

*Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).*

*Dit beginsel is echter niet absoluut. In zijn arrest VERMEULEN (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685) heeft de Raad van State beslist dat opdat de schending zou kunnen worden ingeroepen van het beginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk het bestuur het door hem opgewekte vertrouwen niet mag beschamen, aan drie voorwaarden moet voldaan zijn, namelijk een vergissing van het bestuur, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige dat voordeel te ontnemen.*

*De verzoekende partij toont in casu niet aan dat aan haar rechtmatige toezeggingen zijn gedaan.*

Verweerder laat gelden dat de toekenning van de F-kaart niet beschouwd kan worden als een rechtmatige toezegging die de beëindiging van haar verblijfsrecht verhindert.

Verweerder herhaalt dat verzoekende partij een verblijfsrecht bekam op basis van een wettelijke samenwoning met mevr. [S.K.] waarvan verzoekende partij niet betwist dat deze samenwoning sedert 17.04.2018 beëindigd werd.

Per brief dd. 18.05.2018 werd verzoekende partij ingelicht dat er overwogen werd om haar verblijfsrecht te beëindigen. In deze brief werd vermeld: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient betrokkene relevante wijzigingen van zijn situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart."

Er werd verzoekende partij nooit een F+-kaart afgeleverd. Verzoekende partij kon dus niet de gerechtvaardigde verwachting koesteren dat zij haar verblijfsrecht zou mogen behouden eens zij in het bezit gesteld was van de F-kaart.

Zie ook:

"Voorts moet worden benadrukt dat verweerder terecht opwerpt dat het vertrouwensbeginsel niet impliceert dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag ontvankelijk te verklaren en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F)." (R.v.V. nr. 93 199 van 10 december 2012)

De gemachtigde van de Minister heeft dan ook geheel terecht in toepassing van art. 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet besloten dat het verblijfsrecht van verzoekende partij diende te worden beëindigd.

Verzoekende partij beweert dat het onduidelijk zou zijn waarom een beëindiging van het verblijfsrecht zich opdringt.

Verweerder stelt vast dat verzoekende partij voorbijgaat aan de motieven van de bestreden beslissing die luiden als volgt:

[...]

Uit de bovenstaande motieven blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris op kennelijk redelijke gronden besloten heeft dat het verblijfsrecht van verzoekende partij diende te worden beëindigd.

Het loutere feit dat verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing volstaat niet om te besluiten dat er sprake zou zijn van een kennelijk onredelijke beslissing.

In zoverre verzoekende partij in haar besluiten aanvoert dat er door de gemachtigde van de Staatssecretaris geen rekening zou zijn gehouden met het feit dat zij een vennootschap heeft opgericht en dat zij zich verder integreerde, laat verweerde gelden dat verzoekende partij nagelaten heeft om de gemachtigde van de Staatssecretaris ervan op de hoogte te stellen dat zij een vennootschap heeft opgericht.

Nochtans werd in de brief dd. 18.05.2018 duidelijk vermeld dat "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient betrokkene relevante wijzigingen van zijn situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart."

Het kan dan ook niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris worden verweten dat de bestreden beslissing geen motivering met betrekking tot de oprichting van de vennootschap bevat.

Zie ter zake:

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

Ten overvloede laat verweerder gelden dat de oprichting van de vennootschap de beëindiging van het verblijfsrecht in België niet in de weg staat nu deze vennootschap pas op 05.11.2020 werd opgericht.

Verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris daarentegen wél rekening heeft kunnen houden met het duur van het verblijf van verzoekende partij in België. Zo werd er o.m. in de bestreden beslissing gemotiveerd dat het verblijf van verzoekende partij in België nog erg kort is (afgifte bijlage 19ter op 15.11.2017) waardoor mag aangenomen worden dat verzoekende partij nog voldoende verbondenheid voelt met het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Ook werd terecht gemotiveerd dat verzoekende partij 30 jaar in Turkije heeft verbleven tegenover slechts iets meer dan 5 jaar in België,

*waarvan slechts 3 jaar legaal verblijf. Verzoekende partij is in Turkije opgegroeid, heeft er onderwijs genoten in een beroepsschool en een diploma behaald, en was voor zijn komst naar België tewerkgesteld in Turkije. De duur van haar verblijf in België staat een terugkeer naar Turkije dan ook niet in de weg. Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden. Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”*

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

2.3.2. In de bestreden beslissing wordt het recht op verblijf van meer dan drie maanden van verzoeker beëindigd met toepassing van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

*“In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:*

*[...]*

*4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer.”*

Artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet voorziet in dit verband nog als volgt:

*“Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:*

*1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;*

*2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;*

*3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;*

*4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;*

*en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”*

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker een recht op verblijf van meer dan drie maanden genoot op grond van een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap, meer bepaald wettelijke samenwoning, met een Bulgaarse vrouw, maar deze wettelijke samenwoning op 17 april 2018 werd stopgezet. Het bestuur is verder van oordeel dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op een van de uitzonderingssituaties zoals vervat in artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet, nu het geregistreerd partnerschap geen drie jaar heeft standgehouden, er geen sprake is van gemeenschappelijke kinderen en geen aanwijzingen voorliggen van een schrijnende situatie.

Verzoeker betwist niet dat de wettelijke samenwoning is stopgezet en dat op basis van dit gegeven zijn verblijfsrecht in beginsel kon worden beëindigd met toepassing van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Hij betwist evenmin dat in zijn geval geen van de uitzonderingsgevallen spelen waarin voormelde wetsbepaling geen toepassing kan vinden.

2.3.3. Artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt in de voorliggende situatie verder nog als volgt:

*“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”*

In de bestreden beslissing stelt verweerder dat hij verzoeker op 18 mei 2018 heeft verzocht in dit verband relevante bewijsstukken naar voor te brengen. Hij stelt rekening te houden met de door verzoeker in antwoord op deze uitnodiging voorgelegde bewijsstukken die hij relevant acht, met name de bewijzen van een tewerkstelling. Hij wijst er nog op dat in de uitnodigingsbrief stond vermeld dat “[v]oor zover er nadien nog geen uitsluitsel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, [...] betrokkene relevante wijzingen van zijn situatie [dient] door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+kaart.” Verweerder merkt op dat er naderhand geen stukken meer zijn voorgelegd. Op basis van de gegevens zoals deze bij hem voorliggen, oordeelt verweerder op 30 november 2020 dat de duur van het verblijf, de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie en de mate van bindingen met het land van oorsprong zich niet verzetten tegen een beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker.

Verzoeker geeft aan de voormelde beoordeling te betwisten. Hij betoogt, onder meer, dat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel schendt, nu verweerder meer dan twee jaar heeft gewacht na het opvragen van informatie aangaande de humanitaire elementen, vooraleer de beslissing te nemen en dit zonder bijkomende informatie op te vragen.

2.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid zijn vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.3.5. De bestreden beslissing waarbij een bestaand verblijfsrecht wordt beëindigd, is een beslissing die het bestuur op eigen initiatief neemt, zodat van een zorgvuldig handelende overheid in beginsel mag worden verwacht dat zij voorafgaand aan het nemen van de beslissing de betrokkene hierover informeert en hem de kans geeft nuttige elementen over te maken die van invloed kunnen zijn op de mogelijk te nemen beslissing. Dit geldt des te meer nu, in de voorliggende situatie, het van toepassing zijnde artikel 42quater van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk vereist dat bij het nemen van de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening moet worden gehouden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. De betrokkene moet dus in de mogelijkheid worden gesteld om in dit verband actuele en relevante gegevens voor te leggen. Een en ander vindt ook bevestiging in artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die is toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden te beëindigen, de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte moet worden gebracht en hem de mogelijkheid moet worden geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.

2.3.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verweerder op 18 mei 2018 twee brieven ter kennis bracht van verzoeker. In een eerste brief werd de wettekst van artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet weergegeven en werd verzoeker gevraagd om, indien een van de hierin vermelde uitzonderingssituaties speelt, hieromtrent bewijzen voor te leggen. Verzoeker werd hiervoor een termijn van 30 dagen gegeven. Deze brief vermeldde nog als volgt: *“Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient betrokkene relevante wijzingen van zijn situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+kaart.”* In een tweede brief werd verzoeker gevraagd om – in het kader van het onderzoek naar de eventuele intrekking van zijn verblijf en gelet op artikel 42ter, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, dat het bestuur verplicht hierbij rekening te houden met de duur van het verblijf, de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie en de mate van banden met het land van herkomst – alle nuttige documenten voor te leggen en dit *“ten laatste 30 dagen na de betekening van dit schrijven”*.

In de bestreden beslissing erkent verweerder dat de verwijzing naar artikel 42ter, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet verkeerd was en dit artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet had moeten zijn. Hij wijst er echter op dat dit geen afbreuk doet aan het gegeven dat verzoeker voldoende de kans heeft gekregen om de eventuele humanitaire elementen toe te lichten. Verzoeker betwist op zich niet dat deze materiële vergissing zijn belangen niet heeft geschaad. Er blijkt ook dat verzoeker via zijn advocaat op 18 juni 2018 verschillende documenten heeft overgemaakt aan het bestuur, zoals dit ook wordt bevestigd in de bestreden beslissing.

2.3.7. Aldus beschikte verweerder sinds 18 juni 2018 over alle nuttige informatie die hij nodig had om een beslissing te nemen inzake het verblijf van verzoeker. Evenwel wordt de bestreden beslissing pas op 30 november 2020, bijna 2,5 jaar later, genomen. Nergens in de voorliggende stukken is enige reden terug te vinden die dit zeer lange tijdsverloop tussen het horen van verzoeker en het nemen van de bestreden beslissing kan verklaren. Er blijkt ook niet dat de voorliggende zaak wordt gekenmerkt door een bepaalde complexiteit die de duur van het onderzoek kan verklaren. Op basis van de voorliggende gegevens moet de Raad vaststellen dat het lange tijdsverloop louter is ingegeven door het langdurig stilzitten van het bestuur.

2.3.8. Kernpunt van de discussie is de vraag of, in de hiervoor geschetste omstandigheden, de uitnodigingsbrieven ter kennis gebracht op 18 mei 2018 volstonden opdat verweerder op 30 november 2020 met voldoende kennis van zaken kon overgegaan tot het nemen van de bestreden beslissing, of dat het hem in het kader van de zorgvuldigheidsplicht integendeel toekwam verzoeker opnieuw uit te nodigen om relevante en geactualiseerde elementen naar voor te brengen.

2.3.9. Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat hij, tot het ontvangen van de bestreden beslissing, geen enkele communicatie van het bestuur inzake het onderzoek naar zijn verblijfsrecht mocht ontvangen. Hij stelt dat hij ervan uitging dat alles in orde was, gelet op de afgifte van de F-kaart en de lange termijn die verstreek na het horen. Verder wijst hij erop dat hij sinds 5 november 2020 een eigen BVBA heeft opgestart, waarvoor hij ook investeringen heeft gedaan, en dat hiermee ten onrechte geen rekening werd gehouden in de bestreden beslissing. Hij betoogt dat het bestuur hem opnieuw had moeten uitnodigen zijn individuele situatie en de humanitaire elementen toe te lichten, indien het eind 2020 nog steeds overwoog om zijn verblijf te beëindigen.

2.3.10. Verweerder stelt in de nota met opmerkingen dat hij met de nieuw aangebrachte elementen geen rekening kon en moest houden, daar hij hiervan niet op de hoogte werd gebracht. Hij wijst erop dat in de brief die op 18 mei 2018 aan verzoeker ter kennis werd gebracht, werd gesteld als volgt: *“Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient betrokkene relevante wijzigingen van zijn situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart”*. Verweerder merkt op dat verzoeker nooit in het bezit werd gesteld van een F+-kaart, waardoor hij alle latere wijzigingen had moeten doorgeven.

2.3.11. De Raad stelt vast dat de door verweerder aangehaalde passage enkel staat vermeld in de brief die handelt over het onderzoek naar mogelijke uitzonderingssituaties zoals bedoeld in artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet. Hiervan is geen sprake in de brief waarin wordt gevraagd naar humanitaire elementen in de zin van artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet. Er blijkt dus niet dat, wat deze humanitaire elementen betreft, aan verzoeker werd gevraagd om eventuele wijzigingen in dit verband door te geven en dit tot de eventuele ontvangst van de F+-kaart. Verzoeker diende integendeel

relevante stukken inzake de humanitaire elementen over te maken *“ten laatste 30 dagen na de betekening van dit schrijven”*, zodat hij er niet van diende uit te gaan dat hij meer recente documenten nog kon, laat staan moest voorleggen.

Hierbij dient er nog op te worden gewezen dat verzoeker, nadat hij op 18 juni 2018 enkele documenten voorlegde om zijn situatie te verduidelijken, blijkens de gegevens van het administratief dossier op 27 juni 2018 in het bezit werd gesteld van de F-kaart (zie mail van de stad Antwerpen van 29 juni 2018). Voor het overige was er, na de uitnodigingsbrieven, geen enkele communicatie van het bestuur naar verzoeker, tot de kennisgeving van de bestreden beslissing. Hoewel dit niet gaat om een F+-kaart, dient verzoeker te worden gevolgd in zijn standpunt dat – gelet op de latere afgifte van de F-kaart én het zeer lange tijdsverloop van 2,5 jaar tussen het horen en het nemen van de bestreden beslissing – hij er mocht vanuit gaan dat het in mei 2018 opgestarte onderzoek naar een mogelijke beëindiging van zijn verblijfsrecht niet langer hangende was en dat bijgevolg hij er in geen geval nog toe was gehouden om elke wijziging in zijn situatie in verband met de humanitaire elementen over te maken aan het bestuur. Integendeel moet worden aangenomen dat het in de voorliggende situatie aan het bestuur toekwam om, indien het na 2,5 jaar stilzitten alsnog de mogelijkheid van een beëindiging van het verblijfsrecht overwoog, verzoeker opnieuw uit te nodigen actuele gegevens en stukken inzake de elementen vervat in artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet voor te leggen die volgens hem het nemen van de beslissing kunnen verhinderen. Nergens blijkt evenwel uit dat verweerder verzoeker in kennis stelde van het gegeven dat alsnog werd overwogen zijn verblijf te beëindigen en hem de kans werd gegeven om zijn actuele situatie toe te lichten en actuele gegevens naar voor te brengen inzake de elementen die moeten worden beoordeeld bij een mogelijke beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht. De Raad wenst opnieuw te benadrukken dat, op basis van de gegevens die bij hem voorliggen, het tijdsverloop van 2,5 jaar louter is te wijten aan het stilzitten van het bestuur. Het bestuur is dan ook slecht geplaatst om te stellen dat verzoeker elke mogelijke wijziging in zijn situatie maar had moeten doorgegeven als hij wenste dat deze in rekening zou zijn gebracht bij het onderzoek naar de beëindiging van zijn verblijf, als blijkt dat het zelf gedurende al die tijd geen enkel onderzoek ter zake voerde. In geen geval kan in de voorliggende situatie worden aanvaard dat verzoeker uit eigen beweging nog steeds alle mogelijke wijzigingen in zijn situatie diende door te geven aan het bestuur. Integendeel, van een zorgvuldig handelende overheid mocht in de voorliggende situatie worden verwacht dat zij verzoeker de mogelijkheid bood om zijn situatie te actualiseren, vooraleer de bestreden beslissing te nemen.

2.3.12. Verzoeker maakt ook aannemelijk dat zijn situatie intussen verder is geëvolueerd en hij, indien uitgenodigd zijn situatie te actualiseren, nog bijkomende, relevante gegevens had kunnen aanbrengen. Zo is verzoeker thans niet langer werkzaam in loondienst, maar wijst hij erop recent een eigen onderneming te hebben opgericht. Hij stelt een winstgevende garage en transportbedrijf uit te baten en hiervoor heel wat investeringen te hebben gedaan, zoals de aankoop van enkele vrachtwagens. Hij merkt ook nog op dat, weliswaar na het nemen van de bestreden beslissing, op 10 december 2020 zijn vader nog een combineerde vergunning werd toegestaan om bij hem in het bedrijf te komen werken. Het kan niet worden uitgesloten dat de gegevens en stukken die verzoeker thans aanbrengt en stelt te hebben kunnen voorleggen bij het bestuur indien hij op de hoogte was gebracht van het gegeven dat opnieuw een onderzoek werd gevoerd naar het al dan niet behouden van zijn verblijfsrecht, een invloed konden hebben gehad op de beoordeling. Het komt niet aan de Raad toe om, in de plaats van het bevoegde bestuur, een eigen beoordeling hieromtrent te maken. In zoverre verweerder in de nota met opmerkingen stelt dat de nieuwe elementen van verzoekers integratie en economische situatie, zoals de oprichting van een BVBA, een beëindiging van het verblijfsrecht evenmin in de weg staan, is er sprake van een a posteriori beoordeling die geen afbreuk kan doen aan het gebrek aan zorgvuldig handelen bij het nemen van de bestreden beslissing.

2.3.13. Besluitend stelt de Raad vast dat het onzorgvuldig was om 2,5 jaar nadat verzoeker werd gehoord en terwijl het bestuur al die tijd blijkt te hebben stilgezeten, alsnog te beslissen tot beëindiging van het verblijfsrecht, zonder verzoeker minstens de mogelijkheid te hebben geboden zijn actuele situatie te verduidelijken, zodat met dit alles op voldoende wijze rekening kon worden gehouden. Het verweer in de nota met opmerking leidt niet tot een andere beoordeling.

2.3.14. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt.

2.3.15. Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek naar de niet besproken grieven dringt zich niet langer op.

### 3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Artikel 1**

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 november 2020 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

##### **Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS